

Nr 782

Av herr **Rubin**, om livränta åt Edwin Alksnis.

Enligt min mening stridande mot all folkrättslig praxis utlämnades i januari 1946 146 baltiska flyktingar, vilka trosvissa om rättsprinciperna i vårt land och med hänsyn till asylrätten sökt skydd i Sverige.

Endast ett fåtal balter lyckades undgå tvångstransporten. Några genom att begå självmord. Andra hade genom misslyckade självmordsförsök blivit inlagda på sjukhus och var i ett sådant tillstånd att de ej kunde transporteras. En av de olyckliga balter som hellre sökt döden än att utlämnas var Edwin Alksnis, vilken svårt medtagen efter sitt självmordsförsök vistades på Halmstads lasarett. När Alksnis fick erfara att han trots sitt tillstånd ändå skulle tvångstransporteras körde han i ett obehagat ögonblick en blyertspenna i högra ögat mot hjärnan för att på detta sätt söka döden.

Edwin Alksnis överlevde och blev aldrig överlämnad . . . Efter att förut omväxlande flytt från tyskar och ryssar ansåg Alksnis förhållandena för en flykting i Sverige så osäkra att han tillsammans med andra balter i en liten fiskebåt flydde från Sverige till England — men nu som invalid.

Blind på högra ögat med partiellt förlorad talförmåga lever Edwin Alksnis — ett offer för dåtida svensk flyktingpolitik — ännu i England. I en intervju i en tidning säger han så här långt efteråt: »Jag är inte längre bitter över vad som hände i Sverige. Vi blev väl ett slags politisk handelsvara . . .»

Givetvis kan händelserna i samband med baltutlämningen, som måste framstå som en av de svartaste dagarna i Sveriges historia under senare tid, inte helt sonas. Men det måste ändå framstå som ett mycket berättigat rättvisekrav att överlevande från svensk sida i någon mån kompenseras för sitt ohyggliga lidande.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t föreslår att Edwin Alksnis skall erhålla livränta från svenska staten.

Stockholm den 26 januari 1968

Bertil Rubin (mbs)